

‘SİZ TÜRK MÜSÜNÜZ?’
Evet, İşte Biz O Türklerdeniz!

*Türk olarak hasletlerimizi
görüyorsunuz, değil mi?*

*Ne gariptir ki,
bugün Yeni Türkiyemiz’de,
bu hasletlerin, daha çok, Eski
Türkiye’deyken, ilk plânda Türklüğü, güyâ,
savunanlarda kaybolmuş olduğunu, yerine PKK ve Ermeni
sevicliğinin aldığı, görüyoruz.*

Yoksa yanılıyor muyum?

Prof. Dr. Mustafa TEMİZ^δ
27.12.2017

Giriş

Bu sıralarda, **Türklerin kim olduğunu**, henüz bilemeyenlere, **Türk Târihi’ne ilahî anlam kazandıran**, binlerce **kahramanlık**, insanlık ve **şefkat** örneklerinden yaşanmış bir **hikâyesiyle**, **anlayıp anlatmaya çalışalım! Ha, ne dersiniz!**

Doktor Ve Josef Miller

“1957 yılında İstanbul Tıp Fakültesi’nden mezun olup ihtisas yapmak üzere ABD’ye gitmiştim. Görev yaptığım hastânedeki başımdan geçen ilginç bir hâdiseyi şöyledir:”

“Amerika’ya gittiğim ilk yıllar... New York’da Medical Center Hospital’da görev almıştım. Fakat vazîfem kan almak, kan vermek, serum takmak, elektrokardiyografi çekmek gibi işler...”

^α. Pdf dosyalarında sayfa sonlarındaki pdf, html uzantılı ve diğer adresler tıklandığında, internetteki bu ilgili yazılara ânında ulaşılabilir.

^δ Yazar, *particilik taassubunu reddeder*, **Türkiye Gemisi**’nin batmamasının garantisinin, İslâmî istikâmet doğrultusundaki çalış-malarda olduğuna inanır ve bu nedenle İslâmî istikâmeti benimseyenlerin tarafındadır. Yazar hakkında daha fazla bilgilenebilmek isteyenler, aşağıdaki internet adresini **tıklayabilirler**:
[http://mtemiz.com/bilim/BHB%20GEÇTİ%20\(Yalnızca%20çocuksuuz%2031.07.2015\).pdf](http://mtemiz.com/bilim/BHB%20GEÇTİ%20(Yalnızca%20çocuksuuz%2031.07.2015).pdf)

“Yeni gelmiş doktorlar, hemen doğrudan, hasta muâyenesine, tedâvisine verilmiyor. Diğer zamanlarda da laboratuvarında çalışıyorum. Bir hastaya gittim. Yaşlıca bir adam, tahmînen yetmiş beş yaşlarında... ‘kan vereceğim kolunuzu açar mısınız?’ dedim.”

“Adamcağız **kanserdi** ve aynı zamanda kansızdı. Kolunu açtım, **baktım** pazusunda **Türk** bayrağı dövmesi var. Çok **ilgimi** çekti, kendisine sormadan edemedim: ‘Siz **Türk** müsünüz?’

“Kaşlarını yukarıya kaldırarak ‘**hayır**’ mânasına bir **işâret** yaptı. Ama ben hâlâ **merak** ediyorum. ‘Peki, bu kolunuzdaki **Türk** bayrağı nedir?’

‘**Aldırma** öylesine bir şey işte’ dedi. Ben yine ısrarla: “Fakat benim için bu çok **önemli**, çünkü bu benim **Milletimin** bayrağı, benim bayrağım...” Bu söz **üzerine** gözlerini açtı. Derin **derin** yüzüme **baktı** ve **murultu** hâlinde sordu: ‘Siz **Türk** müsünüz?’ Evet, **Türk**’üm. **İhtiyar** gözlerime **tanıdık** bir göz **arıyor** gibi baktı. Anlatmaya başladı:

‘Yıl **1915**. **Çanakkale** diye bir yer var, **Türkiye**’de... Orada savaşmak üzere bütün **Hristiyan** devletlerden asker topluyorlardı. **Ben**, Avustralya **Anzak**’larındandım. **İngilizler** bizi toplayıp dediler ki:

‘Barbar **Türkler**, Hristiyan dünyâsını yakıp yıkacaklar. Bütün dünyâ o barbarlara karşı **cephe** açmış durumda. Birlik olup **üzerlerine** gideceğiz. Bu savaş çok **önemlidir**.’

Biz de inandık sözlerine ve savaşmak isteyenler **arasına** katıldık.

“Beynimizi yıkayan **İngiliz**’ler **Türkler**’e karşı topladığı askerlerin tamâmını **Çanakkale**’ye sevk **ediyormuş**... Bizi gemilere doldurup **Mısır**’a getirdiler, orada birkaç ay **tâlim** gördük, sonra da bizi alıp **Çanakkale**’ye getirdiler.”

“Savaşın şiddetini ben ilk orada gördüm. **Öyle** ki, denize düşen **gülleler** suları **metrelerce** yukarı **fışkırtıyor**, gökyüzünde havâî **fışekler** geceyi gündüze **çeviriyordu**. Her taarruzda bizden de **Türkler**’den de yüzlerce insan hayâtının baharlarında **can** veriyorlardı.

“Fakat biz hepimiz **Türkler**’deki **gayret** ve **cesâreti** **gördükçe** şaşırıyorduk. Teknolojik yönden çok çok üstün olduğumuz gibi, sayı bakımından da fazlaydık. Peki, onlara bu **cesâret** ve **kuvveti** veren şey **neydi?**”

“**İlk** başlarda zannediyordum **ki, İngilizler**’in bize anlattığı gibi **Türkler barbarlıktan** böyle saldırıyorlar: Meğer bu barbarlıktan **değil**, yüreklerindeki vatan **sevgisinden** kaynaklanıyormuş...”

“Biz karaya çıktık. Taarruz edeceğiz, bizi püskürtüyorlar. Tekrar **taarruz** ediyoruz, bizi **yine** püskürtüyorlar. Tekrar taarruz ediyoruz... **Derken** böyle bir taarruzda **başından** yediğim bir **dipçik** darbesiyle kendimden **geçmişim...**”

“Gözlerimi açtığımda, **kendimi** yabancı insanların arasında **buldum**. **Nasıl** korktuğumu anlatamam! **İngilizler** bize **Türkler**’i barbar, vahşî kişiler olarak tanıttı **ya...** Ama **dikkat** ettim, bana hiç de **öfkeli** bakmıyorlar, yaralarımı **sarmışlar**. İyice kendime gelince, bu defâ, çantalarında **bulunan** yiyeceklerinden **ikram** ettiler **bana ... İyi** biliyorum **ki**, onların yiyecekleri çok **çok** azdı. Bu hâldeyken bile kendileri **yemeyip** bana ikram ediyorlardı. **Şok** oldum **doğrusu!**

Dedim ki kendi kendime: ‘Bu adamlar **isteseler** beni şu anda **öldürürler** ama öldürmüyorlar, beni **doyuruyorlar**. Veyâhut isteseler önceden öldürebilirlerdi. Hâlbuki **beni** cephenin gerisine **götürdüler.**’

“Biz esirlere **misâfir** gibi davranıyorlardı. Bu duygularla ‘**Yazıklar** olsun **bana!**’ dedim. ‘Böyle asıl insanlarla ben **niye** savaşıyorum, niye savaşmaya **gelmişim?** Bu **İngiliz** milleti **ne** yalancymış, **ne** kadar **Türk** düşmanymış!’ diyerek **pişman** oldum. Ama bu pişmanlığım fayda etmiyor **ki...**”

“Bu **iyiliğe** karşı **ne** yapsam diye **düşündüm**, durdum **günlerce**... Nihâyet bizi **serbest** bıraktılar. Memleketime döndüm. İşte memlekette **Türk** Milletini ömür boyu unutmamak için koluma bu **Türk** bayrağı dövmesini yaptır-dım. Bu bayrağın **esrârı** bu **işte...**”

“Benim gözlerim dolu dolu ihtiyara bakarken, o **devam** etti: ‘Tâlihın cilvesine bakın **ki**, o zaman ölmek üzereyken yaralarımı iyileştirerek **sihate** kavuşmama **çaba** sarfeden **Türklerdi**. Şimdi de **Amerika** gibi bir yerde yıllar sonra **yine** iyileştirmeye **çaba** sarf eden bir **Türk**... Ne garip değil **mi?**”

Avustralya'dan Amerika'ya gelirken bir Türk'le böyle karşılaşacağımı hiç tahmin etmezdim. Siz Türkler gerçekten çok merhâmetli insanlarsınız! Bizi hep kandırmışlar, buna bütün kalbimle inanıyorum.'

Bu sözlerin ardından nemli gözlerle 'Bana adınızı söyler misiniz?' dedi. 'Ömer' cevâbını verdim. Merakla tekrar sordu:

'Peki, niçin Ömer ismini vermişler sana?'

'-Babam Müslümanların ikinci halîfesinin isminden ilham alarak bana Ömer adını vermiş...'

'-Senin adın Müslüman adı mı? Ben, 'Evet, Müslüman adı.' deyince, yüzüme baktı, doğrulmak istedi. Onun yatakta oturmasına yardım ettim. Gözleri dolu doluydu. Yüzüme bakarak dedi ki:

"Senin adın güzelmiş... Benim adım şimdiye kadar 'Josef Miller', şimdiden sonra 'Anzaklı Ömer' olsun..." 'Olsun!' dedim."

"-Peki, hekim! Beni Müslüman eder misin? Müslüman olmak zor mu? Şaşırdım, nasıl da birdenbire Müslüman olmaya karar vermişti? Meğer o bunu hep düşünüyormuş da kimseyle konuşup soramadığı için gerçekleş-tirememiş..."

'Tabî' dedim. 'Müslüman olmak çok kolay...' Sonra kendisine îmânın ve İslâm'ın şartlarını anlattım, kabul etti. Hem kelime-i şehâdet getiriyor, hem de ağlıyordu. Mırıldandı:

'Siz Müslümanlar tesbih çekersiniz, bana da bir tesbih bulsan da, ben de yattığım yerden tesbih çekerek Tanrı'yı ansam olur mu?'

"Bu sözden de anladım ki, dedelerimiz savaş esnâsında Tanrı'yı zikretmeyi ihmal etmiyorlarmış... Sonrasında bir tesbih bularak kendisine getirdim."

"Hasta yatağında tesbih çekiyor, biz de tedâvisiyle ilgileniyorduk. Bir gün yanına gittiğimde samîmi bir şekilde ricâ etti: Beni yalnız bırakma olur mu?"

“-Ne gibi **Ömer** amca?”

“-Ara sıra gel de bana **İslâm**’ı anlat! Sen çok güzel şeylerden bahsediyorsun. O sözleri duydukça kalbim **ferahlıyor**. O günden sonra her gün yanına gittim, bildiğim kadarıyla dinimizi anlattım. Fakat günden güne eriyip tükeniyordu. Kaç gün geçti tam hatırlamıyorum, hastânenin genel hoparlöründen bir anons **duydum**.”

‘Doktor Ömer, lütfen, 217 numaralı odaya gelin!’

“Hemen yukarı çıktım. Ömer amcanın odasına vardığımda, gördüğüm manzara **aynen** şöyleydi: Sağ elinde **tesbih**, açık duran sol kolunun pazusunda dövme **Türk** bayrağı, göğsünde îmânıyla koskoca **Anzaklı Ömer** son **anlarını** yaşıyordu.”

“Hemen başucuna oturdum, kendisine kelime-i şehâdet **söylettim**, o şekilde kucağımda **rûhunu** teslim etti...”

“Ne yalan söyleyeyim ağladım, **ağladım...**”

Sonuç

Türk olarak **hasletlerimizi** görüyorsunuz, değil mi?

Ne gariptir ki, bugün **Yeni Türkiyemiz**’de, bu **hasletlerin**, daha çok, **Eski Türkiye**’deyken, ilk plânda Türklüğü, **güyâ**, savunarlarda **kaybolmuş** olduğunu, yerine **PKK** ve **Ermeni** seviciliğinin **aldığını**, görüyoruz.

Yoksa yanılıyor **muyum**?